

in.ihned.cz/sport

dítkách, který v nouzi okamžitě po zamáčknutí zhasne motor, dlouze mluvil – a motor okamžitě naskočí a trochu vyděšený polárník dohání skupinu.

Po řece a lesem

Zpočátku vede trasa po ledu na řece. Dlouhé rovné úseky a pak pár plochých zatáček. To je od Seppa chytré, nejprve je třeba, aby si každý ďábelské sáně osahal. Pár jezdců už si evidentně víc věří, a tak se vyrazí do lesních partií cesty.

Nejprve se projíždí širokými cestami mezi bílými břizami a pak se, nenápadně cesta stáčí do hustějšího a hlavně hrbolatějšího terénu. Najednou je třeba říditka svírat pevněji a i když se podaří zrychlit na čtyřicet, je to už sakramentská rychlost. Teď se vyklopit by snadno mohlo znamenat „obejmout“ strom. Je to i chvíle, kdy si snad každý vzpomene, že ještě před vstupem do šaten podepsal souhlas se spoluúčastí 500 eur na škodu způsobené na snowmobilu. I dravci tady brzdi častěji.

S bolavými rukama po sedmdesáti minutách jízdy s jedinou kratinkou přestávkou konečně kolona vyjíždí z lesa. Seppe tady zastavuje, nejprve ovšem dlouho mává rukou a jezdci za ním varovné znamení opakují pro ty za nimi, a ti zase pro ty vzadu. Opět tedy stojí celá řada kosmonautů na zamrzlé řece. Je to chvíle na zvednutí plexisklového štítu. Nosy a koutky úst jsou mrazem začervenalé. V posledních kilometrech začaly mrznout i konečky prstů v tlustých palčácích. Kdekdo teď rukavice nechal přimrzlé na řídicích a tře dlaněmi o sebe.

Slunce tady, těsně nad polárním kruhem, je i v poledne hodně nízko nad obzorem. Ráno bylo minus 22 a teď se zdá teplo při minus šestnácti.

Mrazivá rychlost

Kolona zase vyráží. Následuje poslední úsek po zamrzlé řece. Tudy vede jedna z místních zimních „dálnic“. Po dvou hodinách na motorových sáních si už je většina dostatečně jistá na to, aby zkusili i trochu

FOTO: JAN RYDOL

adrenalinu z rychlosti. Především muži zalehávají za čelní štít a pravým palcem tisknou plynovou páku až na ztuhlou gumu řídicí. Motor kdesi pod širokou sedačkou řve a akcelrace tahá za ruce. Na tachometru, který teď už líže osmdesátku a za chvíli i stovku, lze pohlednout jen kraťounce. Jen na čtvrtvteřinu. Jinak všechny smysly jsou upřeny na sněh řídicí se šílenou rychlostí v protisměru. Sto dvacet.

Závěrečný trysk trval sotva pár desítek vteřin, a i tak někteří jezdci se zarumělými tvářemi povolují stažená kolen kolem sedátek až po hodné chvíli. Ještě pár metrů a Seppe zase mává rukou, znamená jde spolehlivě po koloně dozadu a za chvíli všichni stojí.

Mladý instruktor si sundává helmou na znamení, že tady to končí a ukazuje napnutým ukazovákem kamsi do lesa. Až při druhém pohledu se ukáže,

že se tam krčí jakési veliké dřevěné teepee, z jeho špičky nahoře se kouří a úplně dole jsou dveře, které mají místo kliky dlouhou zohýbanou větev. No, a v těchhle dveřích se objeví usměvavá Finka a říká: „Pojďte na čaj, horkou polévku, chleba a domácí pivo!“

Hustá polévka a pivo bez alkoholu

Dvanáct turistů si nechává dýchat horkou hustou smetanovou polévku s rybou do tváře, trochu po tříhodinové námáhavé jízdě na skútrech funí do talířů a náruživě přikusuje v kamenné peci upečený chleba. Velebená chvíle. Leckdo přitom poočku pokukuje po tom velikém hrnci, ze kterého mladá žena ve svetru a neuvěřitelně tlustých botách nabírala prve polévku, a odhaduje, jestli by tam byl i nášup. Byl.

Seppovi stačil jeden talíř a pomalu zase začíná: „Snow-

mobily tady necháme, ale to neznamená, že putování končí. Víte, že jste na motorových sáních najeli přes šedesát kilometrů? No nic, v klidu dojezte, ochutnejte domácí pivo – je bez alkoholu – a já se jdu podívat, jak je připravená druhá část naší dnešní cesty. Jo... Kdybyste zvenku slyšeli nějaký zlý řev, tak se nebojte. To se těší na cestu vaši příští společníci.“ Instruktor narazí tlustou čepicí a bere za těžké dveře.

Psí spřežení

Z lesa, podle všeho to není daleko, se skutečně během minuty začne ozývat dravé vlčí štěkání a vytí. Jedna kombinéza za druhou probíhají dveřmi ven rovnou směrem, odkud se ryk ozývá. Mezi stromy jsou uvázány lehounké bambusové sáně už se zapřaženými psy. Všichni do jednoho mají vlčí pohled upřený fascinovaně do směru, kde vpředu začíná stezka a musher, jejich pán a majitel zapřahá do provazových postraňků poslední ze smečky. Za chvíli je tady, bere jedny sáně – vousatý a s kožešinou přehozenou přes ramena – předvádí, jak stát vzadu na lyžinách, jak v sáních pololežet-polosedět, jak brzdit kovovou kotvou a vůbec... Na každé sáně dva a už jedte!

Do všech, kteří si tuhle severskou kratochvíli zaplatili, jakoby uhořel blesk: nikdo nepočítal ani na vteřinu s tím, že by →

